

Prezydent Miasta Rybnika

44-200 Rybnik, ul. Bolesława Chrobrego 2
t +48 32 43 92 107, f +48 32 42 24 124
rybnik@um.rybnik.pl

Pd-II.3130.200.2020

2020-144630

Rybnik, dnia 20 stycznia 2021 r.

Interpretacja indywidualna

Prezydent Miasta Rybnika, działając na podstawie art. 14b, 14c, 14d, w związku z art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.), na wniosek

z 19.10.2020 r., złożony 26.10.2020 r., stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy, przedstawione we wniosku o udzielenie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczących opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, jest prawidłowe.

Uzasadnienie

Zgodnie z zapisami Działu II, Rozdziału 1a „Interpretacje przepisów prawa podatkowego” ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (dalej O.p.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego

przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie, oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Wnioskujący o wydanie interpretacji indywidualnej składa oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego. W razie złożenia fałszywego oświadczenia wydana interpretacja indywidualna nie wywołuje skutków prawnych. Nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o interpretację są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie. W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym. Interpretacja indywidualna zawiera pouczenie o treści art. 14n oraz o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 O.p. Zgodnie z art. 14j O.p. stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. W zakresie nieuregulowanym w ww. przepisie stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 1a O.p.

Wnioskiem z dnia 19.10.2020 r. (data wpływu 26.10.2020 r.)

zwrócił się do Prezydenta Miasta Rybnika o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa komornikowi w postępowaniu

egzekucyjnym, tj. art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1000 z późn. zm.) w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 z późn. zm.) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 771 z późn. zm.).

Wnioskodawca złożył oświadczenie, że elementy stanu faktycznego objęte powyższym wnioskiem w dniu jego złożenia nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

Do wniosku Wnioskodawca dołączył dowód uiszczenia 15.10.2020 r. opłaty w kwocie 40,00 zł za wydanie niniejszej interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego.

Przedstawiony we wniosku zaistniały stan faktyczny:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku, gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji Wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Pytanie wynikające z zaistniałego stanu faktycznego:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Własne stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego:

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega *złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii*:

- 1) w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
- 2) w postępowaniu sądowym.

Art. 5 ustawy o opłacie skarbowej wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli skutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej – na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Przywołany przepis art. 1 ustawy o opłacie skarbowej nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1. pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z *chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa*:

- 1) w organie administracji publicznej,
- 2) sądzie lub
- 3) podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

- I. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Na wstępie Wnioskodawca zaznacza, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż *z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej*. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej. W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie. Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych

przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) *komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody*".

Wnioskodawca reasumując stwierdza, że na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej.

II. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko

Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Następnie wnioskodawca podkreśla, że w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny stanowisko ma swoje potwierdzenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 ustawy o opłacie skarbowej (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, (w:) Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III) wskazano, że „(...) w art. ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne. Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd

Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczzonego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób

niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie ustawy o opłacie skarbowej pod pojęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w przytoczonym już wcześniej orzeczeniu o sygn. akt: I SA Lu/1052/16 wskazał, że „komornik sądowy jest, jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (w dacie wydania zaskarżonej interpretacji - Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.), funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie "sąd", a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za "postępowanie sądowe" w rozumieniu, o którym mowa wyżej. W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprowadzie wspólnym mianem "sądowe organy egzekucyjne", jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także - konsekwentnie - poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy).

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca wskazuje na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, dotyczącą problematyki obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z 3.10.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z 27.02.2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z 4.03.2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO,
2. Prezydenta Miasta Krakowa z 26.07.2016 r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK i 14.12.2015 r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK,
3. Prezydenta Miasta Szczecina z 8.10.2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ i 25.07.2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR,
4. Prezydenta Miasta Katowice z 26.08.2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT i 2.01.2020 r. sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
5. Prezydenta Miasta Łodzi z 10.08.2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016,
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z 26.08.2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
7. Prezydenta Miasta Torunia z 22.11.2019 r. sygn. WPiW.310.17.2019.WS,
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z 25.08.2016 r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET,

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a stawy - Ordynacja podatkowa oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Wnioskodawca podsumowując stwierdza, że zarówno wykładnia przepisów ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzeczniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Ocena stanowiska Wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym.

Po dokonaniu analizy obowiązujących przepisów prawa i orzecznictwa sądowego, organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy w zakresie zastosowania przepisów podatkowych, dotyczących obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa za prawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1546 z późn. zm.) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Z kolei art. 6 ust.1 pkt 4 tej ustawy stanowi, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2, tj. w podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez

ten podmiot zadań z zakresu administracji publicznej. Na uwagę zasługuje fakt, że art. 1 ustawy o opłacie skarbowej stanowi zamknięty katalog zdarzeń warunkujących powstanie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej dotyczy wyłącznie tych dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa, które składane są w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, a więc wyłącznie związanych z działaniem organu administracji publicznej oraz podmiotu innego niż organ administracji publicznej wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej lub sądu. Samo ustanowienie pełnomocnika nie skutkuje bowiem powstaniem obowiązku w zakresie opłaty skarbowej. Obowiązek ten nie dotyczy stosunku pełnomocnictwa, a odnosi się do złożenia dokumentu pełnomocnictwa w konkretnej sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Z kolei w art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej ustawodawca jednoznacznie stwierdził, że „adwokat, radca prawny, doradca podatkowy oraz rzecznik patentowy mogą składać w sądzie, organie administracji rządowej lub samorządowej albo podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2, uwierzytelnioną przez siebie kopię dowodu zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie im pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii. Sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 2, może, w razie wątpliwości, żądać przedłożenia oryginału dowodu zapłaty”.

Ponadto z art. 11 ust. 1 i 2 ww. ustawy wynika, że wyłącznie organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez te podmioty zadań z zakresu administracji publicznej oraz sądy przekazują organowi podatkowemu właściwemu w sprawie opłaty skarbowej informację o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od złożonych w tych organach i sądzie dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz ich odpisów, wypisów lub kopii”. W obowiązującym stanie prawnym komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wskazanych w ww. przepisach (nie jest ani sądem, ani organem administracji publicznej, ani innym podmiotem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej).

Zatem przytoczone wyżej przepisy prawa nie odnoszą się do komorników, a wyłącznie do sądów, organów administracji rządowej lub samorządowej oraz innych podmiotów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej.

Reasumując należy stwierdzić, że – z uwagi na to, iż opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii) w sprawie z zakresu administracji publicznej lub postępowaniu sądowym, zaś obowiązek jej zapłaty powstaje z chwilą złożenia tego dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 (podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej), a postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika nie można uznać za postępowanie sądowe ani administracyjne, a sam komornik nie jest sądem, ani organem administracji publicznej, ani podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej – złożenie pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika, wyłączone jest spod ustawy o opłacie skarbowej.

Tutejszy organ podatkowy podziela stanowisko Wnioskodawcy, że pełnomocnik będący radcą prawnym nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa, gdyż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, do których komornik nie należy. W związku z powyższym, postanawia się jak w sentencji.

Zgodnie więc z powołanymi przepisami stanowisko wnioskodawcy uznaje się za prawidłowe.

Jednocześnie organ podatkowy informuje, że przedmiotowa interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi

się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, 44-100 Gliwice, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 14na ustawy – Ordynacja podatkowa:

- przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:
 - 1) z zastosowaniem art. 119a,
 - 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,
 - 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści,
- przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

PREZYDENT MIASTA

Piotr Kuczeru

